

پس از ورود به دانشگاه، مهم ترین دغدغه دانشجویان، شغل آینده و کسب تجربه و یادگیری مهارت‌های تخصصی برای به دست آوردن و یا ایجاد یک موقعیت شغلی مناسب می باشد. دیدگاه غالب در دانشگاه ها این است که هرچه دانشجویان و فارغ التحصیلان از نظر علمی و فنی قوی تر باشند، در آینده موقعیت شغلی بهتری خواهند داشت. اما داشتن توانایی های تخصصی تنها شرط لازم برای داشتن یک شغل خوب است و شرط کافی نیست.

برای موفقیت در دنیای واقعی، فرد علاوه بر مهارت های فنی، به مجموعه ای از مهارت های غیر فنی و نرم (soft skills) نیاز دارد. این مهارت ها گستره وسیعی را شامل می شود: نوشتن گزارش فنی، صحبت در برابر جمع، هنرهای مدیریتی و رهبری، کار گروهی، درک و سازگاری و ارتقاء در محیط کار، خلاق بودن، مذاکره، برگزاری جلسات مفید و موثر، مهارت های مدیریت فردی مانند اولویت بندی کارها، تصمیم گیری، ایجاد ارتباط موثر، اخلاق مهندسی، مسئولیت پذیری اجتماعی و حتی نحوه برخورد با استرس و تفریح داشتن.

بی شک، دانشکده های مهندسی آموزش های قابل توجهی ارائه می دهند که قطعاً بسیار سخت و ضروری هستند و تلاش می کنند برخی از این مهارت های نرم را هم در قالب برنامه های جانبی ارائه دهند. اما بیابید روراست باشیم، این آموزش ها چندان مناسب دنیای واقعی کار نیست، به ویژه با تأکید زیادی که در دانشکده ها برای آموزش مطالب فنی وجود دارد. در حقیقت، قابلیت رقابت فنی، هسته موفقیت در شغل های مهندسی است اما واجد نبودن مهارت های نرم نیز پیشرفت در شغل را بسیار کند می کند.